

Man har anset det for rettest, at det i § 178, i Lighed med hvad der er Tilfældet i §§ 172 og 175, udtrykkelig udtales, at Handlingen foretages for at skuffe i Samhandelen.

Til § 179. (U. § 165 og U. L. om Forseelser § 28, jfr. Mot. Sp. 278 og 405).

Nogen til Stk. 1 (U. § 165) svarende Bestemmelse findes ikke i Straffeloven. Derimod foreligger der en saadan for Stempelpapir og Stempelmærker i Stempeloven af 1. April 1922 § 41, jfr. ogsaa Lov Nr. 46 af 18. Februar 1922 § 33 og Lov Nr. 219 af 1. Maj 1923 § 20.

Stk. 2 (U. L. om Forseelser § 28) træder i Stedet for Lov Nr. 152 af 9. December 1889.

Til § 180. (U. § 166, jfr. Mot. Sp. 278—79).

Paragraffen træder i Stedet for Straffelovens § 279, men er mere omfattende, idet Bestemmelsen ogsaa medtager Krænkelser af Rettigheder med Hensyn til Vandløb og Vandstrækninger og ikke kræver, at Handlingen skal være foretaget i den Hensigt at tilføje en anden et Tab. Foreligger saadan Hensigt, vil Forholdet tillige være strafbart som Bedrageri (§ 278).

Til § 181. (U. L. om Forseelser § 29, jfr. Mot. Sp. 405—06).

Paragraffen, der som ovenfor anført er Lovforslagets eneste Bestemmelse om *Varefalsk*, træder i Stedet for Lov Nr. 108 af 18. April 1910 § 6. Det er en Forudsætning, at der ikke af Gerningsmanden sker en Fordølgelse af Tingens Beskaffenhed. Er dette Tilfældet, vil Handlingen være strafbar som Bedrageri.

20de Kapitel.

Almenfarlige Forbrydelser.

Til §§ 182—187. (U. §§ 167—170 A og U. L. om Forseelser § 36 Nr. 1, jfr. Mot. Sp. 279—91 og 408).

Kapitel 20 træder i Stedet for Straffelovens Kapitel 28 (Om Brandstiftelse) og Kapitel 29 (Om Handlinger, hvorved Skibbrud, Oversvømmelse eller anden større

Ulykke kan foraarsages). Som Overskrift er foreslaaet »Almenfarlige Forbrydelser«. Medens Kommissionen har været enig om at lægge Synspunktet »Almenfarligheden« til Grund ved Udformningen af de øvrige i Kapitlet omhandlede straffbare Forhold, har der gjort sig forskellige Opfattelser gældende med Hensyn til Fastsættelsen af Reglerne for de i §§ 182—186 omhandlede Forbrydelser, særlig for den af disse, der har størst praktisk Betydning, nemlig *Brandstiftelsesforbrydelsen* (§§ 182—184).

3 af Kommissionens Medlemmer har ud fra et rent »Almenfaresynspunkt« lagt Vægten paa, om en — nærmere bestemt — Almenfare foraarsages ved Forvoldelse af Ildsvaade, medens det i Modsætning til den nu gældende Ordning i og for sig er uden Betydning, af hvilken Art de antændte Genstande er og, om de tilhører Gerningsmanden eller en anden. Antændelse af egne Genstande er herefter Brandstiftelse, naar derved Almenfare forvoldes, selv om ingen anden retstridig Hensigt foreligger, medens der omvendt, naar ingen Almenfare foreligger, ikke saaledes som efter Straffelovens § 281, 2. Stk. foreligger Brandstiftelse, selv om Antændelsen er sket i retstridig Hensigt, f. Eks. for at besvige Brandforsikringen eller skade andre. Der vil da foreligge Bedrageri (Assurancesvig) eller Forsøg derpaa eller en efter Udkastets § 265 (Lovforslagets § 291) strafbar Handling (jfr. Mot. Sp. 279—82).

Kommissionens 3 andre Medlemmer anser det for yderst betænkeligt, at Grænserne for en saa alvorlig Forbrydelse som Brandstiftelse ikke er skarpere optrukne end angivet ved det ubestemte Begreb Fare. Disse Medlemmer anser det for rigtigst med den gældende Straffelov at opstille selve Forvoldelsen af Ildebrand eller Ildsvaade som Straffegrundlaget og alene at tillægge den dermed in concreto forbundne Fare strafudmaalende Betydning, en Ordning, der synes naturlig og vel afpasset efter de i Betragtning kommende Livsforholds Natur, og som heller ikke i Retsanvendelsen har medført Ulemper eller røbet Ufuldkommenheder, der gør en radikal Omordning af Forbrydelsens Behandling paakrævet (jfr. Mot. Sp. 284—87).

Justitsministeriet har fulgt dette sidste Forslag af de i Betænkningen til Støtte derfor anførte Grunde.

I Lovforslagets §§ 182—184 (U. §§ 167—169) har man ikke ved den nærmere Bestemmelse af Begrebet Ildebrand (Ildsvaade) optaget den i Straffelovens §§ 280